

[Gert Petersen.]

står på åbningstalen, at regeringen selv er opmærksom på, at øgede investeringer meget vel kan føre til øget ulighed. Jeg tror, at den fare kun kan imødegås gennem en demokratisk, samfundsmæssig styring af investeringerne. Vel skal lønmodtagerne have andel i kapitalvæksten, som det siges i åbningstalen, ja, det skal de netop, men de skal ikke købe sig denne andel. De har krav på den alene i kraft af det værdiskabende arbejde, de har udført. Vi har ikke set lovforslaget og kan i og for sig ikke tage stilling til det, men jeg vil gerne slå fast, at efter socialistisk folkepartis opfattelse skal udjævningen af formuefordelingen her i landet først og fremmest foregå over samfundsmæssige fondsdannelser, der finansieres over skatterne, herunder beløb, som måtte fremkomme ved inddragelse af inflations- og andre arbejdsfrie gevinster.

Hvis man sigter efter at indføre et virkeligt demokrati på arbejdspladsen, hvorved de ansatte opnår væsentlige beføjelser, ikke mindst i spørgsmålet om ledelse og fordeling af arbejdet, er SF rede til en positiv forhandling herom, dog helst i sammenhæng med en bredere overflytning af økonomisk og politisk magt til de demokratisk valgte organer både i samfundets basis og i dets top. Men vi skal hele tiden huske på, at det ikke er organisationerne, men de levende mennesker, der udgør demokratiets rodnet.

Der er visse problemer omkring skatte-spørgsmål, jeg egentlig havde ventet lidt bredere belyst. Det drejer sig om en ændring af beskatningen, en stramning af progressionen. Nu har vi fået reduceret folkepensionsbidraget fra 3 til 1 pct. Hvorfor ikke gå videre og slutte helt af med disse proportionale procentbidrag? Da vi indførte den amtskommunale skat, foreslog S og SF, at den skulle være progressiv; den blev proportional, for vi havde ikke flertal dengang. Nu har vi flertal, og så var det vel egentlig en idé at kigge på den amtskommunale skat og spørgsmålet om, hvordan den indrettes.

Men mest undrer det mig, at åbningstalen ikke rummede noget om inflationsgevinsterne, det være sig de gammelkendte og dem, der hænger sammen med dansk indtræden i Fællesskaberne. Vi oplever nogle ganske enorme prisstigninger på jord, landbrugsjord såvel som byzonejord, og på fast ejen-

dom. En meget væsentlig del af disse stigninger er en ren inflationsgevinst, som må inddrages af samfundet. Dette er for os en helt ufravigelig nødvendighed, og vi ved, at det er et krav, som bakkes op af meget brede befolkningslag.

Det drejer sig om landbruget, det drejer sig også om andre konjunkturgevinster, og i den forbindelse bør man ikke glemme dem, der hentes hjem på obligationer. Det er aldeles urimeligt, at kursgevinsten her holdes fri af beskatningen. De fleste obligationer ophobes jo i pengeinstitutter, så her er tale om en ny favørbehandling af disse foretagender. Lad mig i øvrigt tilføje, at socialistisk folkeparti prioriterer spørgsmålet om en inddragelse af inflationsgevinsterne, ikke mindst i forbindelse med vor EF-indtræden, meget højt, og at forslag herom er på vej fra vor side.

Om udenrigspolitikken må man vel sige, at afstanden mellem S og SF er blevet noget større, efter at socialdemokratiet nu ikke alene stiller sig positivt til NATO — det havde vi jo vænnet os til, selv om det ikke blev bedre af den grund — men også til det udenrigspolitiske samarbejde i EF-regie. Vi vil naturligvis bestræbe os på at holde regeringen fast på dens løfter om, at dette samarbejde ikke må have forpligtende karakter.

En mere positiv vurdering kan vi anlægge på regeringens syn på Vietnamkrigen og DDR-spørgsmålet. I sidste samling er der på begge disse områder gjort betydelige fremskridt. Men tiden står ikke stille. Normaliseringen af Danmarks forhold til DDR kan ikke udskydes på ubestemt tid. Det var heller ikke meningen med den dagsorden, vi vedtog i foråret. Jeg må sige, at hvis der ikke sker noget fra regeringens side, når forbundsvalgvalget i november er overstået, forbeholder socialistisk folkeparti sig at tage denne sag op på ny.

Der er måske nu håb om, at det vietnamesiske folks kamp snart krones med sejr, og at dets lidelser bringes til afslutning. Regeringen har ofte bebudet, at når det er sket, vil den træde til med bistand. Vi beklager meget dybt, at denne bistand skal vente. Det lille Nordvietnam er verdens mest sønderbombede land, offer for en aggression fra verdens mægtigste militærmagt, og så siger man, at vi skal vente med hjælp, til aggressionen ophører. Denne afventende